

श्रीगणेशाय नमः ॥ यन्म्यानिस्तमसः परमहृदो निर्मीय रूपाणि तन्नामानि प्रविभक्त्यव्यवहृत्य तेनैर्युद्धायोगेन ज्ञानं देकरसेतदहममोतन्मायया देवकीकुंतीसत्यवतीषु जन्मधृतवत्कृष्णात्रयं पातुनः ॥ १ ॥ गोपालनारायणलक्ष्मणाद्योन्धीरेशगंगाधरनीलकण्ठश्चितामणिर्बोधिर्बचनत्वाव्याकुर्महभारतदानधर्मी ॥ २ ॥ धर्मत्रिभुवविणमष्टककाममोक्षावकत्रपवणिनिरूपितवान्मुनीन्द्रः तत्साधनान्निस्सबहुकृताकृतसंतापनिमित्तं कर्तृत्वाभिमानं त्याजयितुं प्रथममध्यायमारभते तत्रापि युक्तिज्ञानेनापि कर्तृत्वाभिमानस्य दुस्त्यज्जलं युधिष्ठिरप्रभमुखेनावतारयति युधिष्ठिर उवाच शमो बहुविधाकारइत्यादिनाशमः शोकतरणापायः बहुविधः कालाहृष्टेश्वराद्यधीनाऽयं लोको न किंचित्कर्तुमीष्टइत्यादिविवेकप्रकारः बद्धाकारः सर्वसंकल्पसंन्यासादिस्वरूपः सूक्ष्मे निर्विकल्पक उक्तः तथापि तस्मात्कारा

श्रीगोपालकृष्णाय नमः ॥ नारायणं नमस्कृत्य नरं चैव नरोत्तमं ॥ देवीं सरस्वतीं चैव ततो जयमुदीरयेत् ॥ १ ॥ युधिष्ठिर उवाच शमो बहुविधाकारः सूक्ष्म उक्तः पितामह ॥ न च मे हृदये शान्तिरस्ति श्रुत्वेदमीह शं ॥ २ ॥ अस्मिन्नर्थे बहुविधा शान्तिरुक्ता पितामह ॥ स्वकृते कानुशान्तिः स्याच्छुभाद्बहुविधाहपि ॥ ३ ॥ शरान्वितशरीरं हि तीव्रव्रणमुदीक्ष्य च ॥ शर्मनोपलभवीरदुष्कृतान्येव चिंतयन् ॥ ४ ॥ रुधिरणावसिक्तो गंगप्रस्रवंतं यथाचलं ॥ त्वां हृष्टा पुरुष व्याघ्रसीदेवषां स्विवां बुजं ॥ ५ ॥ अतः कष्टतरं किंचित्कृतं यत्पितामहः ॥ इमामवस्थांगमितः प्रत्यमित्रैरणाजिरे ॥ ५ ॥ तथा चान्ये नृपूतयः सहपुत्राः सबांधवाः ॥ मत्कृते निधनं प्राप्ताः किंचित्कष्टतरं ततः ॥ ६ ॥ वयं हि धार्तराष्ट्राश्च कालमन्युवशंगताः ॥ त्वत्वेदं निंदितं कर्म प्राप्स्यामः कांगतिं नृप ॥ ७ ॥ इदं तु धार्तराष्ट्रस्य श्रेयो मन्ये जनाधिप ॥ इमामवस्थां संप्राप्तं यदसौ त्वानपश्यति ॥ ८ ॥ सो हंतव्यस्तकरः सहृदय करस्तथा ॥ न शान्तिमधिगच्छामि पश्यंस्त्वां दुःखितं क्षितौ ॥ ९ ॥ दुर्योधनो हि समरे सहसेन्यः सहानुजः निहतः क्षत्रधर्मे स्मिन् दुरात्मा कुलपांसनः ॥ १० ॥ न पश्यति दुष्टात्मा त्वामद्य पतितं क्षितौ ॥ अतः श्रेयो मृतं मन्ये नेह जीवितमात्मनः ॥ ११ ॥

भावान् कृतंगोत्रवधास्यं पापं मां तपत्येव तस्मात्कर्तृत्वादिदोषमपनेतुं निदिध्यासनाधिकारमिध्यर्थे चेतःशुद्धिकरान्धर्माच्चूहियेर्विनापूर्वोक्तं सर्वहृदयेनावतिष्ठत इत्यभिप्रायः ॥ १ ॥ अस्मिन्नित्यदि अचिंतितमेव जायते तत्कालादिकृतमिति मत्त्वानधीमतां शोकाय भवति यत्तु बुद्धिपूर्वपापकृतं तत्कथमाह शान् आस्तिकान् शाब्दिकविवेकमात्रेण न तपत अपरोक्षस्य कर्तृत्वादिप्रत्ययस्य परोक्षणा कर्तृत्वादिज्ञानेन निवर्तयितुमशक्यत्वादिति भावः ॥ २ ॥ एतदेव शोककारणं विवृणोति उरेति स्वामिति शेषः ॥ ३ ॥ सीदेसीदामि ॥ ४ ॥ मत्कृते मन्निमित्तं प्रत्यमित्रैः अमित्राणां प्रतिकूलैरस्मदीये रज्जेन शिखंडिप्रभृतिभिः ॥ ५ ॥ ६ ॥ वयं हीनि हि श्वार्थे कालईश्वरः मन्युः क्रोधः कांगतिमूर्ध्वलोकं प्राप्स्यामो न कामपीत्यर्थः ॥ ७ ॥ अयं शोचस्तानामस्माकं त्वयमपि लोको नष्टो न तु परेषामित्याह इदं त्वित्यादिना ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥

